

DO TMY ZNIE: „POĎ DOMOV“

Žalm 126:

Pútnická pieseň. Keď zmenil Hospodin údel Siona, boli sme ako vo sne. Vtedy sme mali ústa plné smiechu a jazyk plesania. Vtedy hovorili medzi pohanmi: Veľké veci urobil s nimi Hospodin! Veľké veci urobil s nami Hospodin, preto sme sa radovali. Zmeň údel náš, Hospodine, ako potoky v Negebe! Tí, ktorí so slzami rozsievajú, ťaž budú s plesaním. Chodí a chodí s plačom ten, čo nosí semeno na siatie; iste príde domov s plesaním, znášajúc svoje snopy

Milí bratia, milé sestry,

predstavme si, že kráčame sami po ceste, ktorá je úplne ponorená do tmy. Nie je na nej žiadne svetlo – ani lampa, ani hviezda, ani slabý odraz mesačného svitu. Vidíme len pár krokov pred sebou, možno dokonca ani to nie. Každý krok je neistý, opatrný, akoby sme sa báli,

čo sa skrýva hneď vedľa nás. Každý šuchot našich nôh sa zdá byť hlasnejší než všetko okolo. Ticho nie je pokojné – zosilňuje všetko, čo v sebe nosíme. Každý nádych, každý úder srdca, každá myšlienka sa stáva hlasnejšou v tejto temnote. Predstavme si, že ideme týmto úsekom cesty hodiny, dni, možno týždne. Cítíme

neistotu, ktorá nás zvierá, a naše vnútro sa naplňa pochybnosťami: „Som na správnej ceste? Kam to vedie? Kde je Boh, keď nevidím nič okolo seba?“ Tento obraz tmy nie je len metaforou, je realitou viery. Každý z nás pozná tieto momenty, keď sa zdá, že cesta je nekonečná, keď nevidíme koniec utrpenia ani

slobody, keď naše myšlienky a srdcia bojujú s pocitom beznádeje.

Koľkokrát sme sa aj my cítili, že život sa rúca, že všetko, čo sme dúfali a čo sme milovali, je mimo našej kontroly?

Každý krok sa stáva zápasom – zápasom o dôveru, zápasom s vlastnou slabosťou, zápasom so strachom z neznámeho. A predsa, uprostred tejto tmy sa môže ozvať niečo, čo do nej nepatrí. Tichý hlas Boha, jemný a pevný zároveň, ktorý otvára dvere, o ktorých sme ani netušili, že existujú. Hovorí: „Pod domov.“ Nie volanie k okamžitej jasnosti, nie k triumfalistickému výhľadu, ale pozvanie, aby sme sa posunuli o krok ďalej, aby sme dôverovali aj v tme, kde nič nevidíme. Tento hlas je iskrou nádeje, ktorá preniká do temnoty a ukazuje smer, keď naše oči ešte nič nevidia.

A práve tu sa vynára obraz zo Žalmu 126: „Keď zmenil Hospodin údel Siona, boli sme ako vo sne. Vtedy sme mali ústa plné smiechu a jazyk plesania. Vtedy hovorili medzi pohanmi: Veľké veci urobil s nimi Hospodin! Veľké veci urobil s nami Hospodin, preto sme sa radovali.“ Boli sme ako vo sne... Izraeliti sa

vracajú zo zajatia, z Babylonu, z temnoty, kde nevideli koniec utrpenia. A predsa, keď sa vrátili, svet nebol dokonalý: mesto bolo zničené, chrám v ruinách, pole neúrodné. Nádej a radosť sa miešali so smútkom a bolesťou.

A predsa, práve v tejto zmiešanosti sa rodí nový pohľad – pohľad, ktorý dokáže vidieť Božie konanie aj tam, kde ľudské oči vidia len trosky. Ako často sa aj my cítime takto?

Ako často sa radujeme zo slobody, a predsa cítime, že všetko okolo je ešte nedokončené, ešte zničené, ešte neúplné? Koľkokrát sme sa tešili zo stretnutia s milosťou a predsa cítili, že naše srdcia ešte tápajú? A predsa Boh koná, aj keď my ešte nič nevidíme.

Žalm pokračuje: „Zmeň údel náš, Hospodine, ako potoky v Negebe!“ Radosť je prítomná, ale úplné naplnenie ešte nie. Už teraz – ale ešte nie. Už návrat – ale nie plná obnova. Už radosť – ale aj slzy. Už zmena – ale cesta ešte pokračuje. Tu sa stretáva zákon s evanjeliom. Zákon hovorí: nesiem svoje slabosti, svoje straty, svoje slzy. Chcem výsledky hneď, svetlo, istotu, kontrolu.

Koľkokrát sa zdá, že naše úsilie padá na kamenistú pôdu? Koľkokrát máme pocit, že život viery nás nevedie nikam? Koľkokrát sme pripravení vzdať sa? Každý z nás má svoje chvíle, keď sa zdá, že utrpenie, zlyhania a pochybnosti sú príliš ťažké na to, aby sme ich zniesli. A predsa – tu prichádza evanjelium.

Žalm hovorí: „Tí, ktorí so slzami rozsievajú, žať budú s plesaním.“ Nie podľa nášho času, nie podľa našich predstáv, ale podľa Božieho. Nie podľa našej schopnosti, ale podľa Božej vernosti. Luther nám pripomína: „Kresťan nie je slobodný podľa svojich činov, ale slobodný skrze Krista, ktorý niesol naše hriechy.“ Toto je pasívna spravodlivosť pred Bohom: spravodlivosť, ktorá nie je výsledkom našej práce, ale Božieho daru. A práve táto spravodlivosť nám umožňuje prebývať uprostred temnoty s dôverou.

Ježiš hovorí: „Veru, veru, hovorím vám: kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale PREŠIEL zo smrti do života.“ Nie „prejde“, ale už PREŠIEL. Už teraz – aj keď tma pretrváva. Už teraz – aj keď naše oči ešte nevidia plnosť. Už teraz

– aj keď naše srdcia tápajú. A On pokračuje: „Príde hodina, keď všetci, ktorí sú v hrobách, počujú jeho hlas a vyjdú... j, ktorí konali dobro, na vzkriesenie života, a j, ktorí konali zlo, na vzkriesenie súdu.“ Tu sa naplno prejavuje prepojenie zákona a evanjelia. Zákon ukazuje naše limity a slabosti, evanjelium ukazuje Božiu vernosť a milosť, ktorá koná aj tam, kde my ešte nič nevidíme.

Zjavenie 21 nám predstavuje cieľ našej cesty: „A videl som novú oblohu a novú zem; lebo prvá obloha a prvá zem pominuli... A Boh zotrie každú slzu z ich očí a smrti už nebude, ani žiaľu, ani kriku, ani bolesti viac nebude... Hľa, všetko tvorím nové! Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec. Ja dám smädnému zadarmo z prameňa vody života. Kto zvíťazí, zdedí

všetko; ja budem jeho Bohom a on bude mojím synom.“ Luther pripomína: „Kto pozná vlastnú slabosť a spolieha sa na Krista, má srdce slobodné a radosť, ktorú svet nemôže vziať.“

Milí bratia, milé sestry, tu spočíva hlavná myšlienka:

bez ohľadu na temnotu našej cesty, Boh koná a volá nás domov. Nie našou silou, ale svojou vernosťou, svojou milosťou, svojím hlasom.

A teraz sa vráťme k obrazu z úvodu. Predstavme si znovu cestu v tme. Teraz však už nie sme sami – hoci tma pretrváva, poznáme hlas, ktorý vedie. Každý krok je neistý, každý šuchot srdca silnejší, a predsa: hlas hovorí: „Pod domov.“ Tma neovláda posledné slovo. Slzy

neznamenajú zánik, ale cestu k plnému životu.

A preto, milí bratia a sestry. Kráčajme ďalej. Vydajme sa do temnoty s dôverou. Rozsievanie so slzami má zmysel. Každý krok, každý nádych, každá modlitba a každý skutok dobra sa stáva súčasťou Božej obnovy. Dôverujme hlasu, ktorý hovorí: „Pod domov.“ A keď jedného dňa zaznie v plnosti, budeme môcť povedať spolu s Izraelitmi: „Veľké veci urobil s nami Hospodin, preto sme sa radovali.“

Nie preto, že sme boli silní, nie preto, že sme všetko dokázali – ale preto, že Boh konal. A tak kráčajme ďalej, nesúci svoje snopy s plesaním, už teraz – s istotou, že naše cesty vedú domov.

Amen.

Mgr. Patrícia Sára Šimková, PhD.

odborná asistentka

katedra praktickej teológie

Evanjelická bohoslovecká fakulta

Univerzita Komenského v Bratislave

EVANJELICKÁ
BOHOSLOVECKÁ FAKULTA
Univerzita Komenského
v Bratislave

